

РЕШЕНИЕ

№ 888

гр. Пловдив, 23.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Елена З. Калпачка

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разгледа докладваното от Елена З. Калпачка Въззивно гражданско дело
№ 20225300501119 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Производството е образувано по въззивна жалба на С. Ф. К., гр. ****, чрез адв. С.М., срещу решение № 381/07.02.2022 г. по гр.дело № 8964 по описа на РС Пловдив за 2021 г.

С обжалваното решение № 381/07.02.2022 г. по гр.дело № 8964/2021 г. по описа на ПРС, РС Пловдив отхвърля предявения от С. Ф. К. срещу Община **** иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК, за признаване на установено в отношенията между страните, че ищецът не дължи на ответника като погасена по давност, сумата по Акт за установяване на задължение по декларация № 590/ 29.07.2019г., а именно: сумата от общо 1186,02 лева - главница, включваща публични общински вземания по Акт за установяване на задължения по декларация № 590 от 29.07.2019 г. за данък за недвижими имоти за периода от 01.01.2009 г. до 31.12.2013 г. в размер на 339,13 лева, както и начислените лихви за забава за периода от 01.01.2009 г. до 29.07.2014 г. в размер на 250 лева, както и начислената такса битови отпадъци за

периода от 01.01.2009 г. до 31.12.2013 г. в размер на 346, 89 лева и начислените лихви за забава за периода от 01.01.2009 г. до 29.07.2014 г. в размер на 250 лева, за принудителното събиране на които е образувано изп. дело № 542/ 2020г., по описа на ЧСИ С. Г., район на действие Окръжен съд - Пловдив и са възложени разноските по делото на ищеца.

Жалбоподателят счита решението неправилно, поради неправилно приложение на материалния закон – чл. 109, 171, 172 от ДОПК, поради което счита, че съдът е достигнал до неправилния извод по отношение на изтичане на давностния срок. Въвежда съображения, че погасителната давност спрямо публични вземания, съгласно чл. 171 от ДОПК, започва да тече от първи януари на годината, следваща годината, през която е следвало да бъде заплатено задължението, а не след датата на издаване на акта за установяването на публичното задължение, както е приел съда. Поради това към момента на издаване на акт за установяване на задължения по декларация № 590/29.07.2019г. по отношение на процесните вземания за данъци за недвижими имоти, начислената такса битови отпадъци и начислените лихви за забава е изтекла предвидената от чл. 172, ал. 1 от ДОПК погасителна давност, за която приходната администрация следва да следи служебно, като по отношение на тези вземания не може да се образува производство по установяване. Поради това счита, че издадения за погасени по давност публични вземания акт е нищожен и съдът следва да извърши инцидентен контрол за законосъобразност, на осн. чл. 17, ал. 2 от ГПК, което не е сторено от първоинстанционния съд. Неправилен и в противоречие със закона и съдебната практика, каквато сочи, счита извода на съда, че възражението на длъжника се преклудира с влизане в сила на административния акт. Излага довод, че съдът не е съобразил и приложил и разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, съгласно която, независимо от спиране и прекъсване на давността, включително и с издаване на акт за установяване на публични задължения, след изтичане на десет години от годината, следваща годината на възникване на задължението, публичните задължения се погасяват, като в конкретния случай към датата на приключване на съдебното дирене са погасени тези за 2009, 2010 и 2011 г. Моли да бъде отменено като неправилно решение № 381/07.02.2022 г. по гр.дело № 8964 по описа на РС Пловдив за 2021 г., като бъде постановено ново, правилно решение, с което се установи със сила на присъдено нещо, че не дължи публичните общински вземания, по Акт за

установяване на задължение по декларация № 590/ 29.07.2019г., като погасени по давност. Претендира разноски.

В съдебно заседание въззиваемата страна Община ****, чрез юрисконсулт Д., моли да бъде отхвърлена жалбата и да бъде потвърдено изцяло постановеното решение от РС Пловдив. Претендира заплащане на юрисконсултско възнаграждение. В писмени бележки изразява становище за неоснователност на жалбата, тъй като давността е била прекъсвана с издаване на акта за установяване на публично вземане, с признание на вземането от длъжника, като е заплатил задълженията си за 2009 и 2010 г., както и с множеството действия по принудителното събиране на вземането, които прекъсват давността.

Жалбата е подадена в срока по чл. 259 от ГПК, изхожда от легитимирано лице – ищец в първоинстанционното производство, останал недоволен от постановеното решение, откъм съдържание е редовна, поради което и се явява допустима.

Окръжен съд Пловдив, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата, с изключение на спазването на императивни материалноправни разпоредби, приложими към спора, за които е задължен служебно да следи.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

По отношение на правилността на решението, с оглед оплакванията във въззивната жалба, намира следното:

Производството по делото е образувано по предявен иск с правно основание чл. 439 от ГПК за признаване за установено, че С. Ф. К. не дължи на Община **** сумата в размер на 1186,02 лева – главница представляваща публични общински вземания по Акт за установяване на задължения по декларация № 590 от 29.07.2019 г. за данък за недвижими имоти за периода от 01.01.2009 г. до 31.12.2013 г. в размер на 339,13 лева, както и начислените

лихви за забава за периода от 01.01.2009 г. до 29.07.2014 г. в размер на 250 лева, както и начислените такса битови отпадъци за периода от 01.01.2009 г. до 31.12.2013 г. в размер на 346,89 лева и начислените лихви за забава за периода от 01.01.2009 г. до 29.07.2014 г. в размер на 250 лева, за принудителното събиране на които е образувано изп. дело № 542/2020г., по описа на ЧСИ С. Г., район на действие Окръжен съд - Пловдив.

В исковата молба се твърди, че по издадения акт за установяване на задължение за данък недвижими имоти и такса битови отпадъци и съответните лихви за период от 01.01.2009 г. до 31.12.2013 г. задълженията са били погасени по давност преди издаване на Акт за установяване на задължения по декларация № 590 от 29.07.2019 г. Сочат се като основание нормата на 171, ал. 1 и 2 от ДОПК.

В отговора на исковата молба, подаден от ответника Община ****, се възразява на погасяване на задълженията по издадения акт за установяване на публични задължения, като се твърди, че давността е прекъсвана, както с издаване на акта, така с признание на задълженията, като е извършено доброволно плащане на част от тях преди образуване на изпълнителното производство. Твърди, че давността е прекъсвана и с изпълнителните действия, предприети по образуваното изпълнително производство, насочени спрямо длъжника за събиране на вземанията. Заявява се, че задълженията до 31.12.2010 г. са служебно погасени по давност, а за задълженията след 01.01.2011 г. счита, че няма основания за прилагане на правите последици от изтекла погасителна давност.

Районният съд е приел, че доколкото искът с правно основание чл. 439 от ГПК може да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, в конкретния случай след влизане в сила на административния акт за установяване на задължението, то искът е неоснователен, тъй като след прекъсване на давността с издаване на акта за установяване на публично задължение не е изтекла нова пет годишна погасителна давност. Поради това е отхвърлил иска изцяло, без да е обсъдено наведеното възражение за погасяване на задължението с изтичане на абсолютна десет годишна погасителна давност.

Пред районен съд са приети писмени доказателства, представени от

страните, прието е и копие от образуваното изпълнително производство. Въз основа на така събраните писмени доказателства, от фактическа страна се установява, че въз основа на влязъл в сила Акт за установяване на задължения по декларация № 590 от 29.07.2019 г. е образувано изпълнително дело № 542/20г., по описа на ЧСИ С. Г., район на действие ОС- Пловдив на 05.10.2020 г., въз основа на акт за възлагане събирането на публични вземания на взискателя Община ****, на осн. чл. 163, ал. 4 от ДОПК. В Акт за възлагане събирането на публични вземания № 554/28.09.2020 г. на Община **** е възложено събиране на задължения в размер по-малък от посочените в акта за установяване на публични задължения, като е приложена справка за актуалния им размер, в която са посочени задължения в друг размер, по-малък от посочения в молбата. Изпратена е покана за доброволно изпълнение на длъжника, в която са посочени размерите на задълженията, съгласно актуалната информация за задължението по акта към 12.10.2020 г., посочена от взискателя. Така в Акт за установяване на задължения по декларация № 590 от 29.07.2019 г. за данък за недвижими имоти за периода от 01.01.2009 г. до 31.12.2018 г. е посочен размер на 862,87 лева, начислените лихви за забава за периода от 01.05.2009 г. до 29.07.2019 г. са посочени в размер на 487,43 лева, начислената такса битови отпадъци за периода от 01.01.2009 г. до 31.12.2018 г. е в размер на 738,35 лева, а начислените лихви за забава за периода от 01.05.2009 г. до 29.07.2019 г. в размер на 409,93 лева. В акта за възлагане събирането на публични вземания № 554/28.09.2020 г. на Община ****, са възложени за събиране от ЧСИ вземания за данък за недвижими имоти в размер на 758,20 лева, с начислени лихви за забава към 28.09.2020 г. в размер на 467,28 лева, вземане за такса за битови отпадъци в размер на 669,24 лева, ведно с лихви за забава към 28.09.2020 г. в размер на 426,15 лева, които са приложени и като актуална информация за задължението, в табличен вид, към акта за възлагане на събиране на вземането. В представена молба от ответника до ЧСИ се сочи, че към 12.10.2020 г. има частични вноски с приходни квитанции от 01.06.2020 г. и 08.06.2020 г., като е приложена актуална справка за размера на задълженията за събиране от ЧСИ към 12.10.2020 г., в която са посочени вземания за данък за недвижими имоти в размер на 668,13 лева, с начислени лихви за забава към 12.10.2020 г. в размер на 460,32 лева, вземане за такса за битови отпадъци в размер на 669,24 лева, ведно с лихви за забава към 12.10.2020 г. в размер на 387,94 лева, като същите

суми са посочени и в получената от ищеца покана за доброволно изпълнение, въпреки, че в изпратеното копие от изпълнително дело липсва приетата като доказателство по делото молба и справка за актуален размер на задължението към 12.10.2020 г. В копие на изпълнителното дело е приложено и приетото като доказателство по делото писмо от вискателя изх. № 21ЧСИ-833/06.07.2021 г., с която сочи, че част от задълженията по Акт за установяване на задължения по декларация № 590 от 29.07.2019 г. са погасени по давност, съгласно чл. 171, ал. 2 от ГПК, като е посочен остатък от задълженията към дата 05.07.2021 г., за периода 2011-2018 г.

От приетите по делото писмени доказателства, представени от ответника Община ***** седем броя приходни квитанции, се установява, че са погасени задължения от ищеца, чрез доброволно плащане. С приходна квитанция от дата 27.08.2019 г. за сумата от 50 лв., са погасени задължения за 2012 г. за данък недвижим имот и лихва и за такса за битови отпадъци, с приходна квитанция от 02.09.2019 г. за сумата от 100 лв., са погасени задължения за 2009 г. за такса битови отпадъци и лихва, с приходна квитанция от дата 25.09.2019 г. за сумата от 50 лв., са погасени задължения за 2009 г. за данък недвижим имот и такса за битови отпадъци, с приходна квитанция от дата 01.06.2020 г. за сумата от 100 лв., са погасени задължения за 2012 г. за такса за битови отпадъци и лихва и за 2013 г. за данък недвижим имот, с приходна квитанция от дата 08.06.2020 г. за сумата от 100 лв., са погасени задължения за лихви за данък недвижим имот и лихви за такса битови отпадъци за 2009 г., с приходна квитанция от дата 12.10.2020 г. за сумата от 100 лв., са погасени задължения за 2010 г. за данък недвижим имот и лихва, а с приходна квитанция от дата 19.08.2021 г. за сумата от 100 лв., са погасени задължения за лихви върху такса за битови отпадъци за 2009 г. и лихва върху данък недвижим за 2010 г.

С искът по чл. 439 от ГПК длъжникът в изпълнително производство може да оспори изпълнението, като поиска установяване несъществуване на задължението му, основавайки се на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Допустим пред гражданския съд е и иск по чл. 439 от ГПК, когато принудителното изпълнение на публичното общинско вземане е възложено за събиране на съдебен изпълнител по реда на ГПК, съобразно предвиденото в чл. 4, ал. 2 от ЗМДТ, като този иск за установяване недължимостта на

вземане, следва да е основан на факти, настъпили след приключване на производството по ДОПК, тъй като за оспорване на дължимостта на процесните общински вземания има специален ред, по който е следвало да се реализира защитата му - ДОПК и АПК. Именно прилагайки закона и съобразявайки съдебната практика по приложение на чл. 439 от ГПК районният съд е приел, че в производството могат да се разгледат единствено възражения по отношение на погасяване на правото на принудително изпълнение след влизане в сила на акта за установяване на публичното задължение. (пр. Определение № 494 от 20.12.2017 г. по ч. гр. д. № 4728 / 2017 г. на ВКС) Никъде в обжалваното решение не е направен извод, че погасителната давност относно публично задължение за заплащане на данъци и такси започва да тече от датата на влизане в сила на административния акт за установяването му. Действително, с акта за установяване на данъчното задължение само се констатира наличие на задължението, поради което и изискуемостта му не се определя от издаване на акта, или влизане в сила. Данъкът върху недвижимите имоти и таксата за битови отпадъци представляват публични общински вземания, по отношение на които се прилагат разпоредбите на чл. 171 от ДОПК, съгласно който се погасяват с изтичане на петгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, или с изтичане на абсолютна погасителна давност от 10 години, независимо от спирането и прекъсването и, освен в посочените в чл. 171, ал. 2 от ДОПК случаи. Давността не се прилага служебно и е допустимо прихващане с погасени по давност вземания (чл. 170 от ДОПК), както и плащане на такива, погасени по давност задължения, като съгласно чл. 174 от ДОПК не подлежат на връщане доброволно платени публични задължения, изпълнени след изтичане на давностния срок, включително отписаните по реда на чл. 173 от ДОПК. При събиране на публични вземания от съдебен изпълнител, както е посочено в чл. 4, ал. 2 от ЗМДТ и разяснено и в цитираното в исковата молба Определение № 130 от 24.07.2017 г. по ч. гр. д. № 756 / 2017 г. на ВКС, приложими са правилата на ГПК, включително и чл. 439 от ГПК, при оспорване чрез иск на изпълнението. От цитираното определение не следва извод, че давността се преценя в производството по чл. 439 от ГПК дори да е изтекла преди влизане в сила на акта за установяване на задължението, още по-малко за възможност за инцидентен контрол за

законосъобразност на акта в това производство, напротив, сочи се, че са приложими правилата за изпълнителното производство по ГПК. Съгласно чл. 439 от ГПК, както бе посочено вече, длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, който иск се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, а в конкретната хипотеза могат да бъдат разгледани само факти, настъпили след приключване на производството по издаване на Акт за установяване на задължение по декларация № 590 от 29.07.2019 г. и влизането му в сила. Поради изложеното е правилна констатацията на районния съд, че след стабилизиране на акта за установяване на публични задължения не е изтекъл пет годишен давностен срок, съгласно правилата на чл. 171 от ГПК. Не е съобразено обаче, че съгласно ал. 2 на цитирания текст, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, изрично посочени в нормата, които не са налице в процесната хипотеза.

По отношение на вземанията за 2009 г. са представени писмени доказателства, неоспорени от страните, че същите са погасени поради плащане преди образуване на изпълнителното производство, поради което и не са включени в акта за възлагане събирането на публични вземания № 554/28.09.2020 г. на Община ****, или същите не са предмет на изпълнителното производство. По отношение на вземанията за данък сгради, такси за смет и лихви върху тях за 2010 година също е налице частично погасяване на вземането чрез доброволно плащане, поради което предмет на изпълнителното производство са задължения от 2010 г. за лихви за просрочие по данък върху недвижимите имоти – 23,70 лв., такса за битови отпадъци – 72,05 лв. и за лихви за просрочие по такса за битови отпадъци – 79,57 лв. Същите са посочени в писмо от Община **** до ЧСИ с изх. № 21ЧСИ-833/06.07.2021 г., според което задълженията за 2010 г., предмет на изпълнението, са отписани, като погасени по давност. Това обаче, както е посочено в цитираното Определение № 130 от 24.07.2017 г. по ч. гр. д. № 756 / 2017 г. на ВКС, не може да се съобрази от съдебния изпълнител, доколкото същия не може да прилага ДОПК и не разполага с правомощия да се

произнесе по възражение за давност, основано на чл. 171 ДОПК, освен това разпоредбата на чл. 433, ал. 1 ГПК не оправомощава съдебния изпълнител да вземе предвид евентуално постановено от орган в структурата на общинската администрация „отписване”, извършено след предаването на публичното задължение за събиране по реда на ГПК. Подобно „отписване” би могло да обоснове отправянето на искане от взискателя по чл. 433, ал. 1, т. 2 ГПК, но такова искане няма данни да е направено от взискателя, който единствено е заявил, че вземанията са погасени по давност, нито е постановен надлежен акт от съдебния изпълнител за прекратяване на производството в тази част. Поради това единствена възможност на длъжника е да поиска прекратяване на производството на осн. чл. 433, ал. 1, т. 7 ГПК, въз основа на влязло в сила съдебно решение, с което е уважен иск по чл. 439 ГПК, т. е. признато е за установено, че не са налице материално-правните предпоставки за законност на изпълнителния процес, включително поради погасяване на задължението по давност.

Погасителната давност за задълженията за заплащане на данък сгради и такса за смет за 2010 година започва да тече от 01.01.2011 година, поради което към 01.01.2021 г. е изтекла абсолютната давност за погасяване на публични задължения, ведно с лихвите за забава. Размерът на същите се установява с Акт за установяване на задължение по декларация № 590 от 29.07.2019 г., приложените приходна квитанция от дата 12.10.2020 г. и 19.08.2021 г., както и писмо от взискателя изх. № 21ЧСИ-833/06.07.2021 г., от които се установя, че задълженията за 2010 г., предмет на изпълнителното производство, са лихви за просрочие по данък върху недвижимите имоти – 23,70 лв., такса за битови отпадъци – 72,05 лв. и лихви за просрочие по такса за битови отпадъци – 79,57 лв.

За възникналите задължения за заплащане на данък върху недвижимите имоти и такса за битови отпадъци за 2011 година давността започва да тече от 01.01.2012 година, поради което към 01.01.2022 г. е изтекла абсолютната давност за погасяване на публични задължения, ведно с лихвите за забава, начислени за този период, тъй като с погасяването на главното вземане се погасяват и произтичащите от него допълнителни вземания, макар давността за тях да не е изтекла, съгласно чл. 119 от ЗЗД. Съдът следва да вземе предвид всички обстоятелства, възникнали до приключване на съдебното дирене, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 3 от ГПК, поради което и искът за

вземанията за данъци и такси за 2011 г., ведно с акцесорното вземане за лихви, са погасени по давност, на осн. чл. 171, ал. 2 от ГПК. Размерът на задълженията за данък върху недвижимите имоти и такса за битови отпадъци се установява от Акт за установяване на задължение по декларация № 590 от 29.07.2019 г., съгласно който са в размер на съответно 89,60 лв. и 72,05 лв., законната лихва за процесния период от датата на изискуемостта 01.01.2011 г. до 31.12.2013 г., изчислена на осн. чл. 162 от ГПК чрез онлайн електронен калкулатор за тези суми е съответно 27,63 лв. и 22,18 лв.

С оглед изложеното искът е основателен за сумите, установени за 2010 г. и 2011 г. с Акт за установяване на задължение по декларация № 590 от 29.07.2019 г., предмет на принудително изпълнение по изпълнително дело 542/2020 г. на ЧСИ Г., както следва: сумата от 89,60 лв. задължение за данък върху недвижимите имоти за 2011 г., лихва върху задължение за данък върху недвижимите имоти за периода от възникване на задължението до 31.12.2013 г. в размер на 51,33 лв., сумата от 144,10 лв. такса за битови отпадъци за 2010 и 2011 г., ведно с лихва от 101,75 лв. за периода от възникване на задължението до 31.12.2013 г. Като е достигнал до друг извод районният съд е постановил неправилно решение в тази част, като същото следва да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което да се уважи предявеният иск. В останалата част жалбата се явява неоснователна, а постановеното решение правилно, поради което същото следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото пред въззивната инстанция на жалбоподателя се дължат направените разноси по съразмерност с уважената част от иска за двете инстанции, за които има представени доказателства по делото, или сумата от 179,35 лв. за първа инстанция и 8,15 лв. за въззивна инстанция, в която има представени доказателства за реално сторени разноси само за заплатена държавна такса, или общо 187,50 лв. На ответника Община ***** се дължат също разноси, на осн. чл. 78, ал. 8 от ГПК, съответно на отхвърлената част от иска, или по 67,40 лв. за всяка от двете инстанции.

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК решението не подлежи на касационно обжалване.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 381 от 07.02.2022 г., по гр.дело № 8964 по описа на РС Пловдив за 2021 г., в частта, в която е отхвърлен предявеният от С. Ф. К., ЕГН ***** срещу Община ****, БУЛСТАТ: ***** иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК, за признаване на установено в отношенията между страните, че С. Ф. К. не дължи на Община ****, като погасени по давност, публични общински вземания в размер на сумата от 89,60 лв., представляваща данък върху недвижимите имоти за 2011 г., сумата от 51,33 лв. представляваща лихва върху задължение за данък върху недвижимите имоти за 2010 и 2011 г. за периода от възникване на задължението до 31.12.2013 г., сумата от 144,10 лв., представляваща такса за битови отпадъци за 2010 и 2011 г. и сумата от 101,75 лв. представляваща лихва върху задължение за такса битови отпадъци за 2010 и 2011 г., за периода от възникване на задължението до 31.12.2013 г., установени с Акт за установяване на задължение по декларация № 590/ 29.07.2019г., за принудителното събиране на които е образувано изп. дело № 542/ 2020г., по описа на ЧСИ С. Г., район на действие Окръжен съд – Пловдив, както и в частта в която С. Ф. К., ЕГН ***** е осъдена да заплати на Община ****, БУЛСТАТ: ***** сума в размер над 67,40 лв. до 100 лв., представляваща сторени разноси по делото, вместо което ПОСТАНОВЯВА:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Община ****, БУЛСТАТ: *****, на основание чл. 439, ал. 1 ГПК, че С. Ф. К., ЕГН *****, от гр. *****, не дължи, като погасени по давност, публични общински вземания в размер на сумата от 89,60 лв. (осемдесет и девет лева и шестдесет стотинки), представляваща данък върху недвижимите имоти за 2011 г., сумата от 51,33 лв. (петдесет и един лева и тридесет и три стотинки), представляваща лихва върху задължение за данък върху недвижимите имоти за 2010 и 2011 г. за периода от възникване на задължението до 31.12.2013 г., сумата от 144,10 лв. (сто четиридесет и четири лева и десет стотинки), представляваща такса за битови отпадъци за 2010 и 2011 г. и сумата от 101,75 лв. (сто и един лева и седемдесет и пет стотинки), представляваща лихва върху задължение за такса битови отпадъци за 2010 и 2011 г., за периода от възникване на задължението до 31.12.2013 г., установени с Акт за установяване на задължение по декларация № 590/29.07.2019 г., за принудителното събиране на които е образувано изп. дело № 542/ 2020г., по описа на ЧСИ С. Г., район на действие Окръжен съд – Пловдив.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата му част.

ОСЪЖДА Община ****, БУЛСТАТ: *****, гр. *****, да заплати на С. Ф. К., ЕГН *****, от гр. *****, сумата от 187,50 лв. (сто осемдесет и седем лева и петдесет стотинки) направени разноси в производството по делото, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА С. Ф. К., ЕГН *****, от гр. *****, да заплати на Община ****, БУЛСТАТ: *****, гр. *****, сумата от 67,40 лв. (шестдесет и седем лева и четиридесет стотинки) направени разноси във въззивното производство, на осн. чл. 78, ал. 8 от ГПК.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____